

Είχα εμπιστοσύνη στην Τντιθ. Μερικοί πίστευαν ότι αυτό ήταν βλακεία από μέρους μου γιατί κάποτε ήταν εχθρός μου, όμως τώρα ήταν φίλη μου και γυναίκα μου, και πώς μπορεί να υπάρξει αγάπη χωρίς εμπιστοσύνη; Έτσι, αργότερα εκείνη τη νύχτα, όταν ήμουν σίγουρος ότι δε μας ακούει κανείς, της είπα την αλήθεια. Είχα κάνει την προηγούμενη συζήτηση μόνο και μόνο γι' αυτόν που κρυφάκουγε από τις επάλξεις έξω από το δωμάτιό μας, και ήξερα ότι αυτά που είπα θα έφταναν τελικά στον ξάδελφό μου.

Ήμουν σίγουρος ότι η πρώτη του αντίδραση θα ήταν η δυσπιστία, όμως θα άκουγε ξανά και ξανά τις ίδιες διαδόσεις, και θα έβλεπε ακλόνητες αποδείξεις ότι ήταν αλήθεια. Αυτό δε θα τον έκανε να προσέχει λιγότερο, αλλά θα του δημιουργούσε αμφιβολίες, και οι αμφιβολίες θα ήταν αρκετές. Από την άλλη μεριά, αν έπεφτα έξω, και δεν έπρεπε να έχω εμπιστοσύνη στην Τντιθ, μόλις είχα εξαλείψει αυτή την αμφιβολία του. Θα ήξερε ότι έρχομαι για το Μπέμπανμπεργκ.

Η Τντιθ δε με πρόδωσε, αλλά δεν ανακάλυψα ποτέ όλους όσους με πρόδωσαν.

Βρήκα μερικούς και τους κρέμασα από το κοντινότερο δέντρο, αλλά μόνο αφού τους είχα δώσει παραπλανητικές πληροφορίες για να τις μεταφέρουν στους εχθρούς μου. Παρ' όλα αυτά, είμαι σίγουρος ότι υπήρχαν και πολλοί άλλοι που δεν τους ανακάλυψα ποτέ. Έψαξα βέβαια. Έψαξα για ανθρώπους μου που ξαφνικά είχαν περισσότερο χρυσό ή ασήμι από όσο έπρεπε να έχουν, ή που οι γυναίκες τους φορούσαν επιδεικτικά καλά λινά φορέματα με περίτεχνα κεντήματα, ή άντρες που δεν μπορούσαν να με κοιτάξουν στα μάτια, ή που στέκονταν πολύ κοντά όταν μιλούσα με τον Φίναν ή με τον γιο μου. Είχα τον νου μου για εκείνους που έδειχναν υπερβολική προσοχή στην Τντιθ, ή που οι υπηρέτες τους προσπαθούσαν να πιάσουν πολύ φιλικές σχέσεις με τον Ρόρικ, τον δικό μου υπηρέτη.

Όμως δεν ανακάλυψα ποτέ όλους όσους με πρόδωσαν, ούτε και οι εχθροί μου ανακάλυψαν όλους όσους τους πρόδωσαν.

Εόδευα πολλά χρήματα για τους κατασκόπους μου, όπως και οι εχθροί μου ξόδευαν πολλά για τους δικούς τους. Είχα πολλούς που υπηρετούσαν τον Έντουαρντ στο Ουίντανστερ, και επίσης έναν οινοχόο, έναν γραφέα και έναν σιδηρουργό που δούλευαν για τον Έθελχελμ. Δεν είχα κανέναν που να ήταν στην υπηρεσία του ξαδέλφου μου. Είχα προσπαθήσει να βρω κάποιον, άντρα ή γυναίκα, που να μπορεί να με ενημερώνει για όσα συνέβαιναν μέσα στο Μπέμπανμπεργκ, αλλά δεν τα κατάφερα ποτέ. Από την άλλη μεριά, άκουγα πολλά για τον ξάδελφό μου από κόσμο διασκορπισμένο σε όλη την ανατολική ακτή, ή ακόμη και από ανθρώπους που βρίσκονταν στη Φριζία. Οι ίδιες ταβέρνες των λιμανιών μου έστελναν νέα από τη Σκοτία, γιατί επίσης δεν είχα κανέναν κατάσκοπο στην αυλή του Κονσταντίν.

Ήμουν σίγουρος ότι ο ξάδελφός μου είχε κι αυτός ανθρώπους που με παρακολουθούσαν. Μπορεί να ήταν κάποιος από τους άντρες μου. Ή ένας παπάς στο Έοφερουικ. Ή ένας έμπορος στο Ντάνολμ. Δεν ήξερα ποιοι ήταν, αλλά ήμουν σίγουρος ότι υπήρχαν. Και είχε ανθρώπους που παρακολουθούσαν τις διαδόσεις όπως κι εγώ. Οι χριστιανοί είχαν την παράξενη συνήθεια να ομολογούν τις χειρότερες πράξεις τους στους μάγους τους, και πολλοί από αυτούς τους παπάδες πουλούσαν όσα μάθαιναν, και ο ξάδελφός μου φρόντιζε να δωρίζει χρήματα σε εκκλησίες και κληρικούς. Δεν πίστευα ότι ο Κάθμπερτ, ο τυφλός ιερέας μου, πληρωνόταν από τον ξάδελφό μου. Ο Κάθμπερτ ήταν αφοσιωμένος, και του άρεσε να μου δίνει πληροφορίες που μάθαινε από αυτές τις εξομολογήσεις. «Το πιστεύεις, άρχοντα; Ο Σουίθουν και η γυναίκα του Βίνταρ! Από ό,τι ακούω, είναι άσχημη».

«Όχι πραγματικά άσχημη, αλλά μοχθηρή».

«Το καημένο το παιδί, πρέπει να είναι απελπισμένο».

Δεν ήταν κατάσκοποι όλοι όσοι μου έστελναν νέα. Παπάδες, καλόγεροι και καλόγριες αντάλλασσαν συνεχώς επιστολές, και πολλοί έγραφαν όσα είχαν μάθει από

κάποιο μακρινό αβαείο. Και οι έμποροι πάντα μετέφεραν κουτσομπολιά, αν και αναπόφευκτα ένα μεγάλο μέρος από αυτές τις πληροφορίες ήταν λάθος, και σχεδόν πάντα ήταν πια ξεπερασμένες όταν έφταναν στη Νορθουμβρία.

Τώρα όμως, μετά τις συναντήσεις στο Χόρνκαστρ, είχα στο πλευρό μου και τους κατασκόπους του Έθελσταν. Αυτό δεν το ήξεραν οι ίδιοι. Μάλλον πίστευαν ότι ενημέρωναν τον νεαρό πρίγκιπα με σημαντικές πληροφορίες όσο υπέμενε τη δοκιμασία να είναι όμηρός μου, αλλά ο Έθελσταν υποσχέθηκε να μου μεταφέρει τα περισσότερα από αυτά που μάθαινε. Ήταν χριστιανός, φυσικά, και τον συνόδευαν τρεις παπάδες και έξι υπηρέτες, τέσσερις από τους οποίους ήταν ξεκάθαρα πολεμιστές που παρίσταναν τους υπηρέτες. «Τους έχεις εμπιστοσύνη;» τον είχα ρωτήσει καθώς κυνηγούσαμε ελάφια στους λόφους βόρεια του Ντάνολμ. Είχε περάσει μια βδομάδα από την επιστροφή μου από το Έοφερουικ, και για να ενισχύσω τη φήμη ότι φεύγω για τη Φριζία, είχα διατάξει τους υπηρέτες μου να αρχίσουν να συσκευάζουν τα πράγματά μας.

«Θα τους εμπιστευόμουν χωρίς δισταγμό τη ζωή μου», είπε ο Έθελσταν. «Είναι όλοι Μερκιανοί πολεμιστές που μου έδωσε η λαίδη Έθελφλεντ».

«Και οι παπάδες;»

«Δεν έχω εμπιστοσύνη στον Σουίθρεντ, αλλά στους άλλους δύο...» Σήκωσε τους ώμους. «Είναι νέοι και γεμάτοι υψηλές ιδέες. Τους ζήτησα εγώ να γίνουν ιερείς μου, δε μου τους επέβαλαν».

Χαμογέλασα. Ο Έθελσταν ήταν είκοσι δύο είκοσι τριών χρόνων εκείνη τη χρονιά, όχι μεγαλύτερος από τους δύο νεαρούς πολεμιστές. «Και τον πατέρα Σουίθρεντ σου τον επέβαλαν;» ρώτησα.

«Ναι, ο πατέρας μου. Μπορεί να του στέλνει πληροφορίες».

«Και τα γράμματα που στέλνει», είπα, «θα τα διαβάζουν οι γραφείς του βασιλιά, που μπορεί να πληρώνονται από τον Έθελχελμ».

«Ναι, το ξέρω».

Ο Σουίθρεντ ήταν ηλικιωμένος, σαράντα ή και πενήντα χρόνων ίσως, με κρανίο φαλακρό σαν αυγό, διαπεραστικά μαύρα μάτια, και ένα μόνιμο συνοφρύωμα. Δεν του άρεσε που ήταν ανάμεσα σε παγανιστές, και δεν το έκρυβε. «Πρόσεξες», τον ρώτησα στο ταξίδι προς βορρά, «ότι τουλάχιστον οι μισοί άντρες μου είναι χριστιανοί;»

«Κανένας χριστιανός δεν μπορεί να υπηρετήσει παγανιστή άρχοντα», απάντησε κοφτά, και μετά πρόσθεσε απρόθυμα, «άρχοντα».

«Εννοείς ότι υπηρετώντας εμένα παύουν να είναι χριστιανοί;»

«Εννοώ ότι με αυτόν τον τρόπο έχουν άμεση ανάγκη εξιλέωσης».

«Έχουν δική τους εκκλησία και ιερέα στο Ντάνολμ», του είπα. «Θα έκανες το ίδιο για τους παγανιστές στο Ουέσεξ ή στη Μερκία;»

«Όχι βέβαια!» μου απάντησε. Ήταν καβάλα σε ένα εξαιρετικό ψηλό, γκρίζο άλογο, και ίππευε καλά. «Μπορώ να ρωτήσω...» είχε πει, αλλά μετά το σκέφτηκε καλύτερα και άφησε τη φράση του στη μέση.

«Ρώτα», του είπα.

«Τι ετοιμασίες θα γίνουν για να έχει τις απαραίτητες ανέσεις ο πρίγκιπας Έθελσταν;»

Εννοούσε για να έχει τις απαραίτητες ανέσεις ο ίδιος, αλλά προσποιήθηκα ότι πίστεψα πως τον απασχολούσε μόνο ο πρίγκιπας. «Είναι όμηρος», του είπα, «έτσι μάλλον θα τον βάλουμε σε κάποιο στάβλο, ή ίσως σε χοιροστάσιο, θα του περάσουμε αλυσίδες στα πόδια, και θα τον ταΐζουμε χυλό και νερό».

Ο Έθελσταν, που άκουγε, γέλασε. «Μην τον πιστεύεις, πάτερ».

«Και αν περάσει τα σύνορα έστω και ένας Δυτικοσάξονας», πρόσθεσα, «θα του κόψω τον λαιμό. Και τον δικό σου επίσης!»

«Αυτό δεν είναι αστείο, άρχοντα», είπε ο πατήρ Σουίθρεντ αυστηρά.

«Θα τον μεταχειριστούμε σαν πρίγκιπα», τον διαβεβαίωσα, «με τιμή, ανέσεις και σεβασμό».

Και έτσι έγινε. Ο Έθελσταν έτρωγε μαζί μας, κυνηγούσε μαζί μας, και πήγαινε στη μικρή εκκλησία μέσα στα τείχη του Ντάνολμ. Είχε γίνει πιο θρήσκος καθώς μεγάλωνε. Είχε ακόμη την ίδια χαρά για ζωή, δίψα για δράση, και μεγάλη όρεξη για γέλιο, αλλά τώρα, όπως και ο παππούς του ο Άλφρεντ, προσευχόταν καθημερινά. Διάβαζε χριστιανικά κείμενα υπό την επίβλεψη των δύο νεαρών ιερέων που είχε φέρει μαζί του στο Ντάνολμ. «Τι σε άλλαξε;» τον ρώτησα καθώς περιμέναμε στην άκρη ενός δάσους. Ήμασταν οπλισμένοι με κυνηγετικά τόξα. Δεν ήμουν ποτέ καλός τοξότης, αλλά ο Έθελσταν είχε σκοτώσει ήδη δύο εξαιρετικά ελάφια με ένα μόνο βέλος το καθένα.

«Εσύ με άλλαξες», είπε.

«Εγώ!»

«Με έπεισες ότι μπορώ να γίνω βασιλιάς, και αν πρόκειται να είμαι βασιλιάς, άρχοντα, τότε πρέπει να έχω την ευλογία του Θεού».

Σήκωσα το τόξο και πέρασα ένα βέλος καθώς άκουσα φύλλα να θροΐζουν στο δάσος, αλλά δεν εμφανίστηκε κανένα ζώο και ο θόρυβος σταμάτησε. «Γιατί είναι κακό να έχεις με το μέρος σου τον Θωρ και τον Βόνταν;»

Ο Έθελσταν χαμογέλασε. «Είμαι χριστιανός, άρχοντα. Και προσπαθώ να είμαι καλός χριστιανός». Έβγαλα ένα γρύλισμα αλλά δεν είπα τίποτα. «Ο Θεός θα με ανταμείψει αν δεν κάνω κακό», πρόσθεσε.

«Οι θεοί πάντα με προστάτευαν», είπα εκνευρισμένος.

«Στέλνοντάς σε στη Φριζία;»

«Γιατί, τι έχει η Φριζία;»

«Δεν είναι το Μπέμπανμπεργκ».

«Όταν γίνεις βασιλιάς», είπα παρακολουθώντας τα δέντρα καθώς μιλούσα, «θα ανακαλύψεις ότι μερικές φιλοδοξίες μπορούν να εκπληρωθούν και μερικές όχι. Το σημαντικό είναι να ξεχωρίζεις τις μεν από τις δε».

«Δηλαδή, δε θα πας βόρεια στο Μπέμπανμπεργκ;» ρώτησε.

«Σου είπα, θα πάω στη Φριζία».

«Και όταν φτάσεις στην...» Έκανε μια παύση και τόνισε την επόμενη λέξη, «Φριζία, θα γίνουν μάχες;»

«Πάντα γίνονται μάχες, πρίγκιπα».

«Και αυτές οι μάχες στην...» Πάλι η μικρή παύση. «...Φριζία θα είναι άγριες;»

«Οι μάχες πάντα είναι».

«Τότε θα μου επιτρέψεις να πολεμήσω δίπλα σου;»

«Όχι!» Μίλησα πιο άγρια από όσο ήθελα. «Η μάχη δε σε αφορά. Οι εχθροί που θα πολεμήσω είναι και δικοί σου εχθροί. Και είσαι όμηρος· έτσι, έχω καθήκον να σε κρατήσω ζωντανό».

Κοίταζε κι αυτός τα δέντρα περιμένοντας κάποια λεία, με τη χορδή του τόξου μισοτραβηγμένη, αν και το βέλος ήταν ακόμη στραμμένο προς το έδαφος. «Σου χρωστάω πολλά, άρχοντα», είπε. «Με προστάτεψες, το ξέρω αυτό, και ένας τρόπος για να ανταποδώσω είναι να σε βοηθήσω στις μάχες σου».

«Και αν σκοτωθείς στη μάχη», είπα ωμά, «τότε θα έχω βοηθήσει τον Έθελχελμ».

Κατένευσε, αποδεχόμενος την αλήθεια. «Ο άρχοντας Έθελχελμ», είπε, «ήθελε να μω διοικητής της δύναμης που έστειλε στο Χόρνκαστρ. Ζήτησε από τον πατέρα μου να διορίσει εμένα, αλλά αυτός έστειλε τον Μπρούνολφ στη θέση μου».

«Ουρίας ο Χετταίος», είπα.

Γέλασε. «Βλέπω είσαι ενημερωμένος!»

«Από τη λαίδη Έθελφλεντ».

«Η έξυπνη θεία μου», είπε επιδοκιμαστικά, και μετά πήρε το χέρι του από τη χορδή του τόξου για να κάνει το σημείο του σταυρού, σίγουρα λέγοντας μια σιωπηλή προσευχή για την ανάρρωσή της. «Ναι, ο Έθελχελμ μπορεί να κανόνιζε να σκοτωθώ στη μάχη».

Ο Ουρίας ο Χετταίος ήταν ένας στρατιώτης που υπηρετούσε τον βασιλιά Δαβίδ, ο οποίος ήταν ήρωας για τους χριστιανούς. Είχα ρωτήσει τον πατέρα Κάθμπερτ, τον

τυφλό ιερέα και καλό μου φίλο, ποιος ήταν ο Ουρίας, κι αυτός γέλασε. «Α, ήταν άτυχος άνθρωπος!»

«Άτυχος;»

«Ήταν παντρεμένος με μια όμορφη γυναίκα», μου είπε μελαγχολικά ο Κάθμπερτ, «μία από κείνες τις γυναίκες που τις κοιτάς και δεν μπορείς να πάρεις τα μάτια σου από πάνω τους!»

«Έχω γνωρίσει μερικές τέτοιες», είπα.

«Και τις παντρεύτηκες, άρχοντα», είπε ο Κάθμπερτ χαμογελώντας. «Λοιπόν, ο Δαβίδ ήθελε να ρίξει στο κρεβάτι του τη γυναίκα του Ουρία, έτσι έστειλε ένα μήνυμα στον διοικητή του και του είπε να τον βάλει τον καημένο στην πρώτη γραμμή του τείχους των ασπίδων».

«Και σκοτώθηκε;»

«Και βέβαια σκοτώθηκε, άρχοντα! Τον έκαναν κομματάκια, τον φουκαρά!»

«Και ο Δαβίδ...»

«Έριξε την όμορφη γυναίκα του στο κρεβάτι του, άρχοντα, και σίγουρα την περιποιήθηκε από το πρωί μέχρι το βράδυ και μέχρι το πρωί ξανά. Τυχερός άνθρωπος!»

Και ο Έθελχελμ ήθελε να κάνει το ίδιο στον Έθελσταν. Ήθελε να τον απομονώσει βαθιά στη Νορθουμβρία με την ελπίδα ότι θα τον σκοτώσουμε. «Έτσι, αν νομίζεις ότι θα ρισκάρω τη ζωή σου στη μάχη», είπα στον Έθελσταν, «είσαι γελασμένος. Θα μείνεις μακριά από μάχες».

«Στη Φριζία», είπε ο Έθελσταν με νόημα.

«Στη Φριζία», επανέλαβα.

«Λοιπόν, πότε θα φύγεις;» με ρώτησε.

Όμως αυτό δεν μπορούσα να το απαντήσω. Περίμενα νέα. Ήθελα να μάθω από τους κατασκόπους μου ή τους πληροφοριοδότες του Έθελσταν τι σχεδιάζουν οι εχθροί μου. Μερικοί αναρωτιούνταν γιατί δεν προήλαυνα κατευθείαν στο Μπέμπανμπεργκ, ή αν πίστευαν τις φήμες, γιατί δεν έφευγα αμέσως για τη Φριζία, αλλά ήμουν ακόμη στο Ντάνολμ, κυνηγούσα, εξασκούμεν στο σπαθί και έκανα συμπόσια.